

BAKK István (Budaörs):

A székelység és a magyarság eredetének állomásai

A nemzeti hősmondák nemzeti múltunkban Emese álmáig nyúlnak vissza, s ez az álom a magyarság történetében nem volt egyedülálló, mert a magyar népmesék tündérmeséi, hősei mind szűzfogantatásúak voltak. A múltbéli pecséthengerek képi ábrázolásának megszólaltatása nemcsak a titkot fejt meg, hanem azok a múlt és a jelen összekapcsolását is jelentik egyben. A gudeai pateszi pecséthengereken a Föld és az ég kapcsolata látható a képi anyagban. Ez lett a turáni szkíta nép egyetemes szellemi kincse, ez az idill, amely magasrendű lelki életre, emelkedett gondolkodásmódra, a másik világgal való állandó kapcsolatra utal. A mű beszámol e szellemiség hatásáról a székelyeknél, királyszkitáknál, illetve az indoszkítáknál. A magyar és a székely népnév régi változataival az ókori szerzők jelzik ősnépünket: először az Urmia-tó vidékén; később Kis-Ázsiában, a Kaukázus északi előterében és a mai Szir-Darja folyónál; majd e 3 népág nagyobb része a Kárpát-medencébe, azaz Pannonszkiáiba települ 5 hullámban, de különböző időszakokban. 1000-ben létrejött a Szent István-i duális királyság Magyarországon a Kárpát-medencei szkítákkal, a székelyekkel. Láthatóvá válik a Szent Korona apostoli egyháza, a fehéregyháza a fehércatolikusokkal is. Bemutatásra kerülnek a Kr. u. 388-ig uralkodó indoszkíták is. Megismerhetjük az indiai történelem kincsesházát, Kácsot. Ebből az időből látható még ma is a kácsi sírkövön a szkíta harcos és a felesége. Közel a mai pakisztáni határhoz található Dolavira, az 5000 éves Indus-völgyi civilizációnak az egyik jelentős városa.

Fontos fejezet továbbá a mi élő történelmünk országa: Mária Országa (Regnum Marianum) Európa közepén, – Jézus székében ülő, Szent Koronát viselő, szent királyokkal, hiszen már kezdettől fogva Szűz Mária (Boldogasszony) volt a magyarok legfőbb oltalma: a koronázó templomaink, a főpapi székesegyházaink is az Ő oltalmazó égíse alatt állnak – ez a Szent Korona eszméjének és a magyar múlt együttesének rendkívülisége.

A mű külön figyelmet szentel a pálosokra és királyaik által a magyarság életében betöltött szerepükre. Feltárja a Habsburg–Lotharingiai-ház tagjának, Magyarország királyának, Ferenc Józsefnek a kiegyezés utáni törvénysértését. A kiegyezés nem adta vissza a nemzetnek az ellenállási jogát sem. A szabadságharc után 1867. július 28-tól, bár létrejött a kiegyezés, de a Habsburg uralkodónak ez a politikai keret azért kellett, hogy a Székelyföldön már a következő évben föl tudja számolni a székelység nemzeti státuszát: mint nemzet, közjogi és politikai értelemben az 1868. XLIII. tc. életbelépésével szűnt meg.

A kérdés az, hogy miért van szüksége magyarságtudományra a magyarságnak a XXI. században, az európai struktúrában.

A Kárpát-medencei szkíták

A székelység és a magyarság eredetének állomásait nézzük Dr. Farkasinszky Tibor munkássága alapján is. „A magyar népnév régi változataival az ókori szerzők jelzik az ősnépünket először az Urmia-tó vidékén; később Kisázsiaiban, a Kaukázus É-i előterében és a mai Szir-Darja folyónál; majd e 3 népág nagyobb része a Kárpát-medencébe települ több, legálabb 5 hullámban és különböző időszakokban.

...Promotéd eredettel 6, magyar népnév változatokkal 5 hullámban történhetett magyar honfoglalás, betelepülés a Kárpát-medencébe:

0. hullám időszakában Szkülesz a Kárpát-medencében Kr. e. 440-ben telepedik le a nemzetségével, mint Nagykutya genus, a királyságával megteremtette a Pannonszkítha államot. Ekkor már itt tartózkodnak a Kárpát-medencében a Kr. e. 1500-500 között érkezett Protoméd szigünnák és agathürszök, Szkülesz Nagykutya genus létrehozta a Pannonszkítha királyságot. A királyszkíta dinasztia a Trium Generum Skythulorum (Siculorum), a szkíták (székelyek) három nemzetsége (genus) vigyázta a földön az égi királyságot. Az első (primum) a Bak, a második (secundum) a Nagykutya, a harmadik nemzet a Holló (tertium genus).

A Kárpát-medencéig jól tükrözi R1a haplocsoport előfordulása (Z282 all) térkép.

I. hullámként érkeztek a matianok, szikulóták, zakhlumok a kisázsiai Halüsz (Halys) vagy Kizilirmak folyótól, a nyugati ágból a székely magyarok első nemzetsége Kr. e. 2. sz. és Kr. u. 1. sz. között, ebben az időszakban a szkíták egy Isten hiten vannak, akik közéjük tartoznak, így András, a 'későbbi próféta', aki a szkítákkal együtt keresztelő János hiten volt. András meggyőződött arról, hogy Jézusban megtalálták a Messiást, ezért Jézushoz csatlakozott elsők között. A szkítaságból hozott kulturális nyitottságát pedig akkor érzük tetten, mikor a Júdeában örökké fennálló idegen gyűlölet ellenére szívélyes az idegen görögökhöz, ugyanis meghallgatja kérésüket és azt tolmácsolja Jézusnak.

Jézus kereszthalála után Görögországban, Örményországban, továbbá Kis-Ázsiában, Trákiában hirdette az evangéliumot úgy, hogy ezen országok kereszténnyé váltak. A magyarság ugyancsak magyar szentnek könyveli el Szent András apostolt, mert a szkíták, a magyarok térítője volt..."

A Mennyei királyság múltbelisége a szkítáknál a Hérodotosz által is írásba foglalt, szkíta eredetmondához nyúlik vissza, ahol az égből kapta Kolaxaisz király a földi királyságot. Amikor András próféta az Al-Duna felől érkezett a szkíta népéhez a Kárpát-medencébe, András (Péter testvére): „Post cuius (Jesus) passionem et resurrectionem Andreas, cum in Scythiam Europae quae ei provincia ad Christi fidem disseminandam obtigerat... Azaz: Jézus szenvedése és felátadása után András, midőn Európa Szkítájába jött, mely provincia neki Krisztus hitének a vezetésére osztályrészül jutott”, hogy ott is hirdesse az evangéliumot, tudatva azt, hogy a Jézus, a megváltó kereszthalált halt. Pannonszkíthiába a királyságot az Isten akarata szerint „miként a mennyben úgy a földön is” az Atya ajándékának és segítségének tekintették a királyszkíták, ahol megkapta a Kolaxaisz az istentől az arany tárgyakat. A korona szavunk is Mezopotámiából ered és az Égistenő egyik neve is. Később utána elküldte fiát, Jézust, messiásként, és ezzel az égi királyság a földön a szkítáknak emberivé vált, ahol a Jézus királysága a Jézus székével szkíta uralkodói feladattá vált. „Míg a (legalább jelzesszerűen) fedett korona az égbolt képmása és az Égistenő szimbóluma... A fentiek fényében jobban érthető az is, hogy Szt. István királyunk a koronáját miért Szűz Máriának, mint ősi Anyaistennőnk jelképének ajánlotta fel.” A felajánlás szokása a régi szkíta korba nyúlik vissza. A Mennyei királyság területe az égi korona csillagképe: a Bak, a Nagykutya és a Holló által határolt terület, az Égiek kerek udvara, amiben a Tejút a Jézus útja.

A szkíta birodalom méretétől függetlenül határozták meg e csillagképek a hármas királyságú mindenkori szkíta területet. „Azzal igyekeztem megmagyarázni a X. századbeli hármas fejedelemség eredetét, hogy itt tulajdonképp három egyesült politikai nemzet... fejedelmeiről van szó.” Így volt ez a Kárpát-medencei Pannonszkíthiában is. A Bak, a Nagykutya és a Holló által jelölt földre vetített egyistenhitű területen a Kárpát-medencében.

Kárpát-medencei kereszténység

A Kárpát-medencei első keresztény templomok nagy része Szent András tiszteletére épült. Kulturális nyitottságát pedig akkor érzük tetten, amikor a Júdeában örökre fennálló idegengyűlölet ellenére szívélyes az idegen görögökhöz, ugyanis meghallgatja kérésüket és azt tolmácsolja Jézusnak.

Itt a királyi koronába vetített és rögzített égi szentségek egyikét, András apostolt helyezték el azért, hogy emlékezzen minden uralkodó arra, hogy az királyság Istentől kapott szentség, a koronán keresztül a Jézus székében ülve uralkodnak.

Az így kialakult hármass királyságban az égi csillagképeknek megfelelően a Bak, a Nyagkutyta és a Holló társuralkodói királyszkíta nemzetségek, ez a „Trium Generum Siculorum” a székelyek három nemzetsége. Tovább bővül Pannonszkíthia az újabb, a

II. hullám érkezésével. A magyarok a szármatákkal érkeznek a Kaukázus északi előteréből, az északi ágból a materea, meterea turba és talán más rokonnépek, a székely magyarok 2/a nemzetsége is Kr. e. 1. sz. és Kr. u. 1. sz. fordulója körül a Pannonszkíthiába. Ugyanekkor a szkíta birodalom kiterjeszti hatalmát Északnyugat-Indiában, a királyszkíta a perzsáktól átvett helyi név változattal a Szaka Szatrap, más néven a két Szatrapa-dinasztia uralkodásával. Az egyik, a Ksaharata dinasztia, közülük a pénzérmék és feliratok alapján a Bhúmaka és Nahapána király ismert, továbbá Kr. u. 124-ben Nahapána király hatalma tovább bővült a Khambhat-öböl környékével. A második dinasztia Ptolemaiosz szerint Csasztana király alapította Kr. u. 78-100 körül, és I. Rudradáman Kr. u. 130 után, és az alapító egyenes leszármazottja a Bhatridáman fia, Visvaszéna Kr. u. 304-405-ben. E dinasztia közel 300 évig uralkodott, és hatalmuk visszaesett. A Csasztana-dinasztiáról nevezték el Nyugat-Indiában az indiai történelem egyik időszámítását. Ez a Sakanripakála.

III. hullám érkezése: húnokkal további magyarok érkeznek a Kaukázus északi előteréből, az északi ágból: mater és talán más rokonnépek (székely magyarok 2/b. nemzetsége is) a 4-5. században. Béla király jegyzője (Anonymus) írja le ezen időszakot. Már a XII. században Eustathius thessalonikai püspök azt írja, hogy nemcsak Simocatt, hanem más hiteles írók is a húnokat a híres szkíta nemzetbelieknek emlegetik. Coccius Sabellicus olasz tudós a XV. században szintén azt mondja, hogy senki sem kételkedik abban, hogy a húnok szkíták voltak.

A pannóniai kereszténység.

Kr. u. 325–326-ban a konstantinápolyi Dominus I. Constantius császár, Nagy (Kr. u. 272–337) Ariust (Kr. u. 260–336), az alexandriai diakónust és a követőit a Duna vidékére, Pannoniába száműzi. Pannoniában már a III. században felépültek a bazilikák. A Niceai zsinat (Kr. u. 325) elítélő döntése nem tekinthető egyetemes döntésnek. II. Constantius császár (Kr. u. 317–361) a teljes birodalomban az ariánus kereszténységet támogatja. A pannóniai születésű Szent Jeromos (Csáktornya, Kr. u. 347–420) erről a korról írta: „A földkerekség megdöbbenve vette észre, hogy ariánus lett.” Ez a keresztény irányzat a Szentháromság kérdésében nem ismerte el a Szentlélek Istenségét. A Kr. u. 381-es konstantinápolyi zsinaton azt is kimondták, hogy a konstantinápolyi püspök a keleti egyház feje, és rangban a püspök (pápa) után következik. A pátriárka az apostoli alapítású püspökség fejének címe. A konstantinápolyi pátriárka kezdetben a trákiai püspökséghez tartozik, a herakleiai metropolitának van alárendelve a konstantinápolyi püspökség. Az arianizmus elszánt ellenségének számító Liberius püspököt (352–366) száműzte Rómából a II. Constantius császár. A püspök csupán a császár halála után gyakorolhatta újra hatalmát. A római püspöki keresztény hatalommal szemben – Pannoniában helyezkedik el az az egész világra ható Ariánus keresztény püspöki központ: Tác–Gorzium, mely képes volt a Római Birodalom népeit és császárát rávezetni az ariánus keresztény irányzat képviselőjére. 381-ben az aquileiai zsinat is elismeri a magyarok, azaz pannonszkíthák Pannoniában működő érsekségei. Ezt megelőzően az I. (Nagy) Theodosius császár (Kr. u. 347–395) a kereszténységet 380-ban államvallás rangjára emelte a birodalomban. A szkíták beavatkoztak a kereszténység szerkezetének és rendszerének kialakításába. A legtöbb problémát az ariánusok okozták I. Theodosiusnak, akiket a birodalom nyugati részében az uralkodóház is támogatott: Justina, II. Valentinianusnak, a négyévesen trónra került nyugat-római császárnak (Kr. u. 375–392) az anyja, maga is az ariánus hitet vallotta, s állandó harcban állt Szent Ambrussal, Milánó (Mediolanum)

katolikus püspökével. 386-ban II. Valentinianus az arianusok védelmében ki is adott egy türelmi rendeletet. A keresztény egyházszervezet kettős szerkezetének, a világi papok és szerzetesek kialakulásához nagyban hozzájárult a szkíta származású Szt. Cassianus Johannes, aki Kis-Szkíthiában a Duna torkolatvidékénél Kr. u. 360 körül született Marsiliában, és meghalt Galliában, Kr. u. 430 után: Ő az első legjelentősebb ókeresztény szerzetesek egyike. A szerzetesi életforma Nyugaton történő terjesztésében a legnagyobb érdemet Cassianus szerezte.

A Kárpát-medence a Kr. u. 451-ben jutott kiemelt szerephez a hun birodalomban, ugyanis ekkor költözött be a Kárpát-medence déli részébe a nagykirály és környezete. Amikor Attila átkelt az Alpokon, már lent volt a síkságon, már elérte a Pó vonalát, és ott van a kapuban... A kereszténység és a világ történelmének egyik legizgalmasabb kérdése: mi történt Attila hun király és I. (Nagy) Leó pápa találkozásakor Kr. u. 452-ben. Szent Leó pápa (illusztráció a Pannonhalmán, őrzött *Legenda Aurea Sanctorum* című műben). 452-ben Mantuánál visszafordulásra bírta Attila hun királyt, miután a római pápa önként Attila hun király vazallusává vált. Attila és a pápa megegyezése mögött a kölcsönös keresztényi központok elismerése volt. Itáliában a római irányítású kereszténység, Pannoniában az ariánus irányítású központ. Attila, mint keresztény szkíta múltú uralkodó döntésében valószínűsíthető az a nagyvonalúság, ami a szkíta népekre jellemző.

Egy társadalom sem haladhat egy bizonyos ponton túl, ha feljegyzett kollektív emlékezetéhez nincs hatékony elérési lehetőség és fordítva, az a fejlett társadalom, amely elveszti az ellenőrzését a történelem kutatása felett, hanyatlásnak indul.